

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie R 300/2012-1 dotyczącej postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku nr 005205125 C (wspólnotowy znak towarowy nr 005205125) pomiędzy Nanu-Nana Joachim Hoepf GmbH & Co. KG a Liną M. Stal-Florez Botero prowadzącą działalność pod nazwą La Nana;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie prawa do znaku: graficzny znak towarowy „la nana” dla towarów z klas 16, 20 i 24 — rejestracja wspólnotowego znaku towarowego nr 5 205 125

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: Lina M. Stal-Florez Botero

Strona wnosząca o unieważnienie prawa do wspólnotowego znaku towarowego: strona skarżąca

Uzasadnienie wniosku o unieważnienie prawa do znaku: wniosek o unieważnienie prawa do znaku został oparty na podstawach określonych w art. 8 ust. 1 lit. b) w związku z art. 53 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady nr 207/2009

Decyzja Wydziału Unieważnień: oddalenie wniosku o unieważnienie prawa do znaku w całości na podstawie art. 57 ust. 2 i 3 rozporządzenia Rady nr 207/2009

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 53 ust. 1 lit. a) w związku z art. 8 ust. 1 lit. b), art. 57 ust. 2 i 3 oraz art. 78 ust. 1 lit. f) rozporządzenia Rady nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 8 kwietnia 2013 r. — Imax przeciwko OHIM — Himax Technologies (IMAX)

(Sprawa T-198/13)

(2013/C 171/60)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Imax Corporation (Mississauga, Kanada) (przedstawiciel: adwokat V. von Bomhard, i K. Hughes, solicitor)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Himax Technologies, Inc. (Tainan County, Tajwan)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Piątej Izby Odwoławczej z dnia 23 stycznia 2013 r. w sprawie R 740/2012-5; oraz
- obciążenie strony pozwanej i — w razie wstąpienia Himax Technologies, Inc. do postępowania — interwenienta kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „IMAX” dla towarów i usług z klas 9, 41 i 45 — zgłoszenie nr 9 392 556

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Himax Technologies, Inc.

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Graficzne wspólnotowe znaki towarowe „Himax”, zarejestrowane pod numerami 4 411 658 i 4 411 641 dla towarów i usług z klas 9 i 42

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Częściowe uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009

Odwołanie wniesione w dniu 9 kwietnia 2013 r. przez Patrizię De Lucę od wyroku wydanego w dniu 30 stycznia 2013 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-20/06 RENV De Luca przeciwko Komisji

(Sprawa T-200/13 P)

(2013/C 171/61)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnosząca odwołanie: Patrizia De Luca (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi i J.N. Louis)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej i Komisja Europejska

Żądania

Wnosząca odwołanie wnosi do Sądu o:

- orzeczenie, że
 - wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (trzecia izba) z dnia 30 stycznia 2013 r. w sprawie F-20/06 RENV De Luca przeciwko Komisji zostaje uchylony;
- w drodze nowego rozstrzygnięcia,
- orzeczenie, że
 - decyzja Komisji Europejskiej z dnia 23 lutego 2005 r. o mianowaniu skarżącej administratorem zostaje uchylona w zakresie, w jakim ustala jej zaszeregowanie do grupy A*9, stopień 2;
 - Komisja zostaje obciążona kosztami obu instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi szereg zarzutów dotyczących naruszenia prawa:

- gdyż SSP zinterpretował wyrok Sądu z dnia 14 grudnia 2011 r. w sprawie T-563/10 P De Luca przeciwko Komisji w ten sposób, że ogranicza on badanie zgodności z prawem zaskarżonej decyzji w pierwszej instancji tylko do skutków zastosowania przez analogię zasad rekrutacji, nie uwzględniając pierwszeństwa przepisów mających zastosowanie do normalnego przebiegu kariery zawodowej;
- gdyż SSP stwierdził, że art. 12 ust. 3 załącznika XIII do regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej może zgodnie z prawem stosować się analogicznie, uznając, że nie stanowi to żadnej korzyści dla strony skarżącej pod względem kariery zawodowej i że ograniczona korzyść pod względem wynagrodzenia ostatecznie zniknie;
- gdyż SSP nie przeprowadził badania zgodności z prawem art. 12 ust. 3 załącznika XIII do regulaminu pracowniczego oraz jego stosowania przez analogię do strony skarżącej przy uwzględnieniu zasady równego traktowania i perspektywy rozwoju kariery zawodowej;
- gdyż to do SSP należało sprawdzenie — a nie do skarżącej wykazanie — że art. 12 ust. 3 załącznika XIII do regulaminu pracowniczego został zastosowany w sposób oczywisty niewłaściwie;
- gdyż SSP z góry odrzucił, bez dogłębnego badania, argument strony skarżącej dotyczący naruszenia równego traktowania wynikającego z okoliczności, że możliwość uzyskania awansu przez urzędników na podstawie art. 45 regulaminu pracowniczego została zachowana pomimo dokonanych zmian regulaminu, chociaż ze względu na zastosowanie art. 12 ust. 3 załącznika XIII do regulaminu pracowniczego nie odnosi się to do strony skarżącej.

**Skarga wniesiona w dniu 9 kwietnia 2013 r. —
Group'Hygiène przeciwko Komisji**

(Sprawa T-202/13)

(2013/C 171/62)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Group'Hygiène (Paryż, Francja) (przedstawiciele: adwokaci J.M. Leprêtre i N. Chahid-Nourai)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie ze skutkiem natychmiastowym, na podstawie art. 263 TFUE, nieważności dyrektywy Komisji 2013/2/z dnia 7 lutego 2013 r. zmieniającej załącznik I do dyrektywy 94/62/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych, w zakresie, w jakim wprowadza ona walce do nawijania, z wyjątkiem walców do użytku przemysłowego, do wykazu przykładów opakowań;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczy braku właściwości Komisji, ponieważ Komisja nie mogła, w oparciu o swoje uprawnienia wykonawcze, dokonać zmiany istotnych elementów aktu podstawowego. Ponieważ na mocy dyrektywy 2013/2/UE ⁽¹⁾ definicja opakowania została rozszerzona na produkty, które nie są objęte dyrektywą 94/62/WE ⁽²⁾, dyrektywa 2013/2/UE jest wadliwa z powodu braku właściwości.
- 2) Zarzut drugi dotyczy nieuwzględnienia art. 296 TFUE i ogólnych zasad prawa Unii Europejskiej dotyczących obowiązku uzasadnienia, ponieważ dyrektywa 2013/2/UE nie wyjaśnia, dlaczego tylko niektóre walce do nawijania stanowią opakowania. Strona skarżąca podnosi, iż uzasadnienie aktu jest konieczne tym bardziej konieczne, że zaskarżony środek stanowi zmianę stanowiska w stosunku do wcześniejszego stanowiska organów Unii w tym względzie.
- 3) Zarzut trzeci dotyczy nieuwzględnienia dyrektywy 94/62/WE, ponieważ jest oczywiste, że walce do nawijania nie mogą być uznane za opakowania, gdyż walec do nawijania stanowi czysto wewnętrzny element towaru i nie odpowiada prawnej definicji opakowania przyjętej w dyrektywie 94/62/WE.